

Sestry a bratia!

Lukáš 24,15-17

Od chvíle Vzkriesenia je Ježiš s nami inak ako dosiaľ.
 Je a bude s nami na ceste, tak, ako s učeníkmi, ktorí putujú do Emauz.
 Kleofáš a ten druhý
 Bude s nami, keď si kladieme ťažké a zložité otázky.
 Vtedy nám ukáže Bibliu a bude nám odhaľovať hlbší význam Písma.
 Potom ale opäť zmizne.
 Nám však zostane Písmo a On bude v jeho príbehoch.

Bude s nami pri stole, keď si budeme lámať chlieb na Jeho pamiatku.
 Sviatosť bude pre nás žriedlom premeny nášho života.
 Zárodokom, zapalujúcou iskrou Kristovho svetla v našej duši a v našom tele.

Bude s nami keď sa dvaja či traja stretneme v Jeho mene.
 Keď budeme sýtiť hladných, odievať nahých, navštevovať väznených, ošetrovať chorých,
 pochovávať mŕtvych a zastávať sa prenasledovaných.
 Bude vo všetkých akokoľvek zranených, ktorí čakajú na milosrdenstvo Samaritána kdesi na
 okraji cesty.
 Bude aj v plachom Zacheovi, ktorý sa skrýva vo svojom úkryte v korune stromu.

Tam všade bude, všade, kde sú rany, hnisavé i zacelené.
 Bude tam, aby nám povedal, že rany smieme mať, a nemusíme ich zakrývať kozmetikou,
 brnením, maskami, ani zbožnou frázou.
 Môžeme odhaliť naše pochybnosti, otázky, slabosti, choroby, hriechy....
 Len nemajme chladné a pyšné srdce, len nezostaňme ležať.
 Len si nemyslíme, že tí druhí sú horší ako my.
 Neporovnávajme, nesúdme, lebo nikto nevidíme do druhých.
 Ba ani do seba príliš nevidíme.
 Len Boh nám pozerá do srdc.

Sme ľudia cesty.
 Sme ako cirkev spoločenstvo cesty.
 Cesty, ktorá ešte nie je v cieli.
 Aj naša teológia a naša viera sú na ceste.
 Nie je nám všetko jasné.
 Nemusí a ani nemôže.
 Ešte nevidíme Boha tvárou v tvár.
 Zatiaľ sa iba pýtame, kladieme otázky a toto pýtanie sa je zbožnosť myslenia.
 Sme hľadači pravdy, nie jej majitelia.
 Sme na ceste.
 A táto procesualnosť nech nás vedie k úcte voči iným, tým, ktorí idú možno inými cestami
 k tomu istému cieľu.
 Stretávajme sa a vymieňajme si skúsenosti.

Kdesi som čítala, že žijeme v dobe, kedy nad veriacimi i pochybujúcimi, triumfujú ĽAHOSTAJNÍ.

Je im dobre a budeme im závidieť?

Ten, kto v živote v nikoho a v nič nedúfal, nemusí povedať:

Ja som dúfal, že ten a onen prinesie riešenie, ja som dúfal, že to, či tamto bude riešením.

Ľahostajný si ušetrí rozčarovanie, ľahostajný si ušetrí sklamanie.

Ale ľahostajný sa zároveň pripraví a ochudobní aj o niečo veľmi cenné!

Ochudobní sa o podstatnú dimenziu ľudského života, ktorá má meno NÁDEJ.

Jeho srdce zostane chladné, jeho srdce nebude nikdy horieť.

A práve to je podstata kresťanstva.

Kresťan je ten, kto vyznáva:

Ja dúfam, že Vzkriesený okolo seba sústredí vyvolený národ, ja dúfam, že Vzkriesený okolo seba sústredí aj pohanov zo všetkých národov.

Ja dúfam, že Vzkriesený okolo seba sústredí oslobodené ľudstvo, vesmír zachránený zo zla a smrti v osobe seba samého.

Ja dúfam, že zostane so mnou, s nami, lebo sa zvečerieva a deň života sa nachýlil a mnohí sa vraciame zo životných ciest.

Keď sa vraciame domov, z výletných a dovolenkových cestičiek, možno je spotrebovaný deň a chýli sa k večeru, a my bežíme k chladničke, do špajze, do komory, do pivnice, a hľadáme niečo na jedenie či pitie.

Podobne vtedy, keď dovolenkovo, či v rámci služobnej cesty, navštívime hotelovú izbu, hodíme na zem batožinu, kufre a tešíme sa na chvíľu, keď zídeme do jedálne.

Sme vlastne v roli celoživotných vyhladnutých hostí, naviazaných na Božského hostiteľa, ktorý nás hostí v telesnej i duchovnej podobe.

Nechcime ho pustiť, nechcime zostať po dlhom a rušnom dni sami, sami uprostred života, sami uprostred cesty, vyhladnutí a slabí.

Nechajme sa obslúžiť jeho láskou a z týchto prúdov sa sýtme navzájom. AMEN